

De vrouw in het maanlicht

Herman Pieter de Boer

De vrouw
in het maanlicht

& andere buitengewone verhalen

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

INHOUD

- 7 Waarom de schoorsteen niet trok
- 10 Het damesorkest
- 15 De geheime lade
- 19 De heuvel
- 24 De eerlijke vagebond
- 26 De onbekende vlag
- 29 Het pepermuntmeisje
- 41 Koudvuur
- 43 De eerste dag
- 48 De man in de ton
- 57 De dorpsgek
- 60 Het Duitse dienstmeisje
- 63 De vuurtorenwachter
- 68 Dokter Rembrandt
- 71 Op de kermis
- 74 De dubbelganger
- 78 Vergif
- 83 Travestie
- 90 De straatrover
- 95 Mooi kleed, zó dik
- 98 Het herenhotel
- 106 Het onbekende meisje
- 108 De klant is koning

- 110 De divanpop
119 De nachtzuster
124 De jongen
125 De kist
130 De morgenster
135 Hoe ziet de Dood eruit?
137 Het wonderkind
142 De geheime ziekenzaal
146 De soldaat
151 De foto
161 De terdoodveroordeelde
165 De zeepjesman
173 De verliefde hospita
180 Het wassen beeld
186 Veldpost
188 De absolute specialist
198 De jongen die gespaard had
202 De heren
206 Het hondsbrutale dienstmeisje
212 De kunstenares
222 Het meisje in de tobbe
234 De vrouw in het maanlicht
- 239 *Nawoord Jean-Pierre Geelen*

WAAROM DE SCHOORSTEEN NIET TROK

Op een avond dat Derk de haard aan wou maken, kreeg hij de hele kamer vol rook. Lena kwam verschrikt uit de keuken.

‘Wat is dat?’

‘De schoorsteen trekt niet,’ hoestte Derk.

‘Dat is me een raadsel,’ zei Lena, terwijl ze het raam opengooide om de walm te laten wegtrekken.

‘Gisteren trok hij nog als de beste.’

‘Dat hoef je mij niet te vertellen,’ gromde Derk. Hij schoof het hout weer uit de haard en porde met de bezem in de schoorsteen.

‘Daar zit wat. Maar ik krijg het niet los.’

Hij kroop in de schouw. ‘Geef het krukje eens.’

Lena kwam ermee aandragen. Hij ging er gekromd op staan en wurmde toen zijn lijf met de armen omhoog in de schoorsteen.

‘Heu,’ hoorde ze hem gesmoord roepen. Ze zag aan zijn knieën dat hij stond te sjoeren. Brokken roet ploften omlaag, zwart stof wolkte naar alle kanten. Nu begon Derk te zakken. Hij zette zijn voeten naast het krukje en schopte het weg. Weldra zat hij op zijn knieën te rukken en te trekken aan iets in de schoorsteen. Op het laatst moest hij gaan liggen om het eruit te krijgen.

‘Heilige Maagd Maria!’ schreeuwde Lena.

Derk had een paar laarzen te pakken. Daar kwam de broek. Daar kwam het hele lichaam, zwart van het roet. Derk kroop uit de schouw en sleepte het de vloer op.

‘Een dooie man!’

‘Ja,’ hijgde Derk. ‘Een vent in de schoorsteen. Geen wonder dat hij niet trok.’

Hij ging even zitten om uit te blazen. Lena stond in een hoek van de kamer, wit van schrik.

Derk krabde op zijn hoofd. ‘Wie zou het zijn?’

Hij liep naar de keuken, pompte een emmer vol water en smet die leeg over de dode z’n gezicht. Het roet spoelde weg.

Derk keek.

‘Ik ken hem niet,’ zei hij. ‘Jij, Lena?’

Lena bleef in het hoekje op haar nagels bijten. Derk pakte de dode op, trapte de deur open, stapte in zijn klompen, liep naar de rivier en gooide het lijk in het snelstromende water. Het werd meteen meegesleurd. Toen ging hij weer naar binnen. Hij stapelde spaanders, takken en blokken in de haard en stak het aan. Tevreden keek hij toe hoe de vlammetjes uit het hout sprongen en opflakkerden.

‘Hij trekt weer, Lena,’ zei hij trots. Ze gaf geen antwoord. Derk draaide zich om. ‘Wat sta je daar nou?’

‘Die man,’ fluisterde Lena.

‘Ach wat,’ zei Derk, ‘daar is niks aan verloren gegaan. Die was gek. Wie gaat er nou in een schoorsteen zitten?’

HET DAMESORKEST

‘Het schijnt u hier te bevallen,’ glimlachte het garderobemeisje, ‘ik zie u elke avond.’

‘Ja,’ zei architect Torben. Hij stak het garderobebonnetje in zijn vestzak en ging de nachtclub binnen. De barkruk bij de pilaar was gelukkig nog vrij.

‘Zelfde recept?’

Hij knikte en de bartender mixte een manhattan. Vanaf deze plaats had Torben goed zicht op het damesorkest. Na een week was Danskapel Paula Birell een vertrouwde aanblik geworden. De kapelmeesteres zelf zat achter het slagwerk. Ze leek meer geschikt om strobalen te torsen of kalf te trekken dan om in goudlamé te musiceren. Niettemin zorgde ze voor een soepel ritme, samen met de tubaspeelster die ondanks haar zwaar geblaas kans zag om melancholiek te kijken. Dan was er de altijd vaag lachende accordeoniste. De saxofoniste die tijdens het spel zo nu en dan even, met een droogkomisch gezicht, haar benen recht voor zich uit strekte. En de vrouw waar Torben voor kwam: de violiste. Hij nam een slok van zijn cocktail en staarde naar haar, zoals ze daar stond te soleren in een roze schijnwerper. Haar licht geschminkte zachte gezicht werd omlijst door golvend haar. De arm die de strijkstok bewoog

was romig blank, net als de weelde in haar décolleté. Torben kende haar naam niet. Hij wist niets van haar. Alleen dat ze hier in de Oase speelde en dat hij verliefd op haar was.

Vanavond ging het gebeuren.

‘Intermezzo,’ hoorde hij Paula Birell na een halfuur roepen. Ze stond op van haar zadelstoel. De dansvloer liep langzaam leeg. De dames van het orkest legden hun instrumenten behoedzaam neer en verdwenen achter de coulissen.

Torben wachtte even, toen liep hij om de bar heen en langs de rand van de dansvloer. Zodra de keller elders keek, wipte hij snel over het toneeltje. De kleedkamer bleek er vlak achter te zijn. Hij hoorde vrouwenstemmen. Torben klopte aan en de deur ging open. Paula Birell met een whiskytumbler in haar hand. Over haar schouder zocht Torben snel de violiste. Ze had haar schoenen uit en zat met haar benen omhoog, voeten op de kaptafel, en rookte een sigaret. ‘Wat wilt u?’ vroeg de kapelmeesteres bits. Ze nam een slok whisky en keek hem argwanend aan.

‘Kan ik de violiste even spreken?’

‘Waarvoor?’ Ze bleef de ingang versperren. Hij zag dat de violiste naar hem keek.

‘Ik zou haar graag complimenteren met haar solo.’

‘Ik zal het overbrengen,’ zei Birell en sloeg de deur voor zijn neus dicht.

Het personeel van de Oase scheen opdracht te hebben om geen inlichtingen te verstrekken over de muzikanten. Torben was dus wel genoodzaakt tot persoonlijk vernuft. Een mislukking als deze, besloot hij, zou hem geen tweede keer overkomen. De volgende avond bleef hij tijdens haar solo bij de bühne. Toen ze boog voor het applaus stond hij voor haar en overhandigde een orchidee met zijn kaartje eraan.

‘Ah,’ zei de violiste, ‘dank u.’ Ze keek hem aandachtig aan, maar dat duurde kort. Paula Birell strekte haar hand uit en duwde de violiste naar haar plaats, met een stuurse blik, en zette het volgende nummer in. De violiste stak de orchidee haastig op haar muziekstandaard en zette de viool weer aan haar kin. De volgende dag zat Torben achter zijn tekentafel en tuurde niets ziend op het ontwerp voor een winkelpand.

Die Birell hield niet van bewonderaars rond haar orkestleden, dat was duidelijk. Of ging het alleen om haar en de violiste? Je wist het nooit in die kringen... Maar hij moest en zou, Torben, hij was verliefd. Een nieuw plan kreeg vorm.

Om drie uur die nacht, na sluiting van de nachtclub, posteerde Torben zich bij de artiestenuitgang. Om tien over drie kwam er een grote zwarte Minerva-